

Angelas, vardu ponia Gold

Kovo 5 dieną sulaukiau ilgai laukto atsakymo į savo maldas. Mane išgelbėjo. Mokytojai ir kiti Tomo Edisono pradinės mokyklos darbuotojai įsikišo ir pranešė policijai.

Viskas vyko žaibiškai. Iš visos širdies verkiau paskutinį kartą atsisveikindamas su savo mokytojais. Kažkodėl žinojau, kad daugiau niekada jų nepamatysiu. Iš ašarų jų akyse supratau, kad jie žinojo tikrąją tiesą apie mane. Kodėl buvau kitoks nei kiti vaikai, kodėl smirdėjau ir rengiausi skudurais, kodėl lįsdavau į šiukšlių kontenerius medžioti maisto kąsnio.

Prieš man išeinant, mano klasės auklėtojas ponas Zigleris pasilenkė atsisveikinti. Jis paspaudė man ranką ir liepė būti geru berniuku. Tada jis man pakuždėjo, kad papasakos klasei tiesą apie mane. Šie pono Ziglerio žodžiai įžiebė naują viltį. Aš taip norėjau kitiems patikti, kad mane priimtų klasė, mokykla, visi.

Policijos pareigūnui teko stumtelėti mane pro mokyklos kabinetą duris.

– Nagi, Deividai, turime eiti.

Prieš žengdamas žingsnį nusišluosčiau nosį. Mano galvoje sukosi milijonas minčių ir visos jos buvo blogos. Bijojau pasekmių *mamai* sužinojus. Dar niekas niekada nebuvo taip kirtęs *motinai* kelio. Žinojau, kad kai ji tai sužinos, manęs laukia pragaras.

Kai policijos pareigūnas vedė mane į savo automobilį, girdejau per pietų pertrauką kieme žaidžiant mokinius. Mums išvažiavus pasisukau ant sėdynės, kad paskutinį kartą pamatytčiau mokyklos kiemą. Iš Tomo Edisono pradinės mokyklos išėjau neturėdamas nė vieno draugo. Tačiau labiausiai gailėjausi, kad neturėjau galimybės atsisveikinti su tą dieną sirgusia anglų kalbos mokytoja ponia Vudvorf. Kai buvau *motinos* kalinys, parūpindama knygų ir pati to nežinodama ponia Vudvorf padėjo man pabėgti nuo vienatvės. Praleidau valandų valandas tamsoje skaitydamas nuotykių knygas. Tam tikra prasme tai lengvino mano skausmą.

Policijos nuovadoje užpildęs keletą formų pareigūnas paskambino *motinai* ir pranešė, kad tą popietę negrįšiu namo ir kad ji gali paskambinti į apygardos nepilnamečių reikalų tarnybą, jei kiltų klausimų. Pareigūnui kalbant telefonu, sėdėjau kaip statula, jausdamas ir siaubą, ir jaudulį. Galėjau tik įsivaizduoti, kas sukosi *motinos* galvoje. Kai policininkas sausu balsu kalbėjo telefonu, mačiau, kaip jo kaktą nusėjo prakaito lašeliai. Jis padėjo ragelį, ir akimirką pagalvojau, ar kam nors kitam teko patirti tą patį po pokalbio su *motina*. Atrodė, kad pareigūnui buvo labai svarbu, jog tuoj pat išvyktume iš nuovados. Aš tik apsunkinau jo daliai šokinėdamas ir vis klausdamas:

– Ką ji pasakė? Ką ji pasakė?

Pareigūnas nieko neatsakė. Atrodė, kad jis lengviau atsikvėpė mums išvažiavus iš miesto. Tada pasilenkė ir pasakė:

– Deividai, tu laisvas. Tavo *mama* daugiau niekada tavęs neskriaus.

Ne iki galo supratau šių žodžių svarbą. Tikėjausi, kad jis mane išveš į kokį nors kalėjimą su visais kitais blogais vaikais, nes *motina* per daugelį metų manyje tai buvo užprogramavusi. Jau seniai buvau nusprendęs verčiau gyventi kalėjime, nei dar vieną minutę praleisti su ja. Nusigręžiau nuo saulės. Mano veidu nuriedėjo ašara.

Kiek save prisimenu, visada šluostydavau ašaras ir užsisklėsdavau savo kiaute. Šį kartą leidau sau verkti. Ašara nuriedėjo iki lūpų, pajutau druskos skonį ir leidau jai išdžiūti, o šilti saulės spinduliai skverbėsi pro priekinį stiklą. Norėjau prisiminti ją ne kaip baimės, pykčio ar liūdesio ašarą, o džiaugsmo ir laisvės. Žinojau, kad nuo tos akimirkos viskas mano gyvenime keičiasi.

Pareigūnas nuvezė mane į apskrities ligoninę. Tuoj pat buvau nuvestas į apžiūros kambarį. Slaugytoja atrodė sukręsta mano išvaizdos. Prieš gydytojo apžiūrą ji kempine švelniai nuprausė visą kūną nuo galvos iki kojų. Negalėjau į ją žiūrėti. Man buvo taip gėda sėdėti ant šalto metalinio apžiūros stalo tik su nešvariais skylėtais apatiniais. Kai ji plovė man veidą, nusisukau ir stipriai užmerčiau akis. Slaugytojai baigus, apžiūrinėjau geltonos spalvos kambarį, ant kurio sienų buvo pavaizduoti animacinių filmukų apie Snupį personažai. Žvelgiau į įvairias savo kūno dalis. Mano kojos ir rankos buvo nusėtos geltonos ir rudos spalvos dėmėmis. Tamsūs violetinių mėlynių ratai bluko ant šviežių apskritimų – ten, kur buvau arba sugriebtas, arba sumuštas, arba pargriautas ant virtuvės grindų. Į kambarį įjęs gydytojas atrodė labai susirūpinęs dėl mano rankų ir plaštakų. Mano pirštai buvo išsausėję, žali ir raudoni nuo visų tų metų buities darbų su

įvairiais valymo chemikalais. Gydytojas spustelėjo mano pirštų galiukus ir paklausė, ar jaučiu spaudimą. Papurčiau galvą. Jau kurį laiką nejaučiau pirštų galiukų. Jis pakraipė galvą ir patikino, kad nėra ko nerimauti, todėl apie tai daug ir negalvojau.

Vėliau policijos pareigūnas maloniai vedžiojo mane koridorių labirintais. Keliavome iš vieno kabineto į kitą, man atliko daugybę tyrimų, testų, kraujo mėginių ir rentgeno procedūrų. Judėjau lyg apsvaigęs. Jaučiausi lyg stebėčiau kažkieno kito gyvenimą. Taip bijojau, kad iš pradžių paprašiau, o paskui maldavau policininką, kad jis patikrintų kiekvieną kampanį ir prieš mane įeitų į kiekvieną patalpą. Žinojau, kad kažkur slapčia tykojo *motina*, pasiruošusi pagrobti mane. Iš pradžių pareigūnas atsisakė ir tik tada, kai iš išgąsčio negalėjau nei kvėpuoti, nei pajudėti, jis nusileido ir vykdė mano prašymus. Giliai širdyje žinojau, kad viskas vyksta per greitai – man buvo per lengva pabėgti nuo *motinos*.

Po kelių valandų mes atsidūrėme pas tą pačią mane praususią slaugytoją. Ji pasilenkė kažką pasakyti. Aš laukiau. Ji žiūrėjo man į akis, o po kelių akimirklų nosisuko. Girdėjau, kaip ji šniurkštelėjo nosimi. Gydytojas priėjo man iš nugaros, patapšnojo per petį ir padavė maišelį su rankų kremu. Paskui liepė man kuo dažniau valyti rankas ir pasakė, kad jas pridengti jau per vėlu. Pažvelgiau į pareigūną, tada į savo rankas. Nesupratau. Man mano rankos atrodė įprastai – tamsiai raudonos ir plonos odos. Abi rankos gana stipriai niežėjo, bet man tai buvo normalu. Prieš policininkui ir man išeinant, gydytojas ištiesė ranką ir pasakė pareigūnui:

– Pasirūpinkite, kad Deividas pakankamai pavalgytų. Ir kad kuo daugiau laiko praleistų saulėje.

Tada gydytojas pasilenkė kiek arčiau jo ir paklausė:

– Kur ji? Jūs juk nesiunčiate atgal pas jo?..

Policininkas pažiūrėjo gydytojui tiesiai į akis.

– Nesijaudinkite, daktare. Daviau šiam vaikui žodį. *Mama* daugiau niekada jo nenuskriaus.

Nuo tos akimirkos žinojau, kad esu saugus. Norėjau apsikabinti pareigūno koją, bet žinojau, kad nedera. Mano akys spindėjo iš džiaugsmo. Šis policininkas tapo mano didvyriu.

Mums išvažiavus iš ligoninės, jis neilgai trukus sulėtino automobilio greitį, nes per kalvas riedėjome siauromis vienos eismo juostos gatvėmis. Nuleidau langą ir su nuostaba žiūrėjau į nuolaidžias rudas kalvas ir aukštus sekvojų medžius. Netrukus pareigūnas pastatė automobilį.

– Na, štai ir atvykome, Deividai.

Žvelgiau į gražiausius kada nors matytus namus. Pareigūnas paaiškino, kad čia kurį laiką gyvensiu ir tai bus mano naujieji globos namai. Niekada anksčiau nebuvau girdėjęs žodžių „globos namai“, bet žinojau, kad šie namai man patiks. Man jie atrodė kaip didžiulis rąstinis namelis su atvirais langais. Mačiau, kad už namo buvo didžiulis kiemas, kuriame prie mažyčio upelio aidėjo klyksmai ir juokas.

Laikiniems globos namams vadovavusi senyvo amžiaus moteris prisistatė kaip „teta Merė“ ir pasitiko mane prie virtuvės durų. Padėkojau policijos pareigūnui stipriausiu rankos paspaudimu. Jaučiausi blogai, kad dėl manęs jis dirbo viršvalandžius.

Jis atsiklaupė ir giliu balsu pasakė:

– Deividai, dėl tokių vaikų kaip tu norėjau tapti policininku.

Negalvodamas apsikabinau jo kaklą. Atrodė lyg rankos degtų. Tačiau man tai nerūpėjo.

– Ačiū, pone.

– Jokių problemų, vaiki, – atsakė jis. Paskui jis nuėjo vingiuotu takeliu ir prieš išvažiuodamas pamojavo man iš automobilio. Aš net nežinojau jo vardo.

Teta Merė pavaišino mane skania vakariene iš jūrų liežuvio filė, o tada supažindino su kitais septyniais vaikais, kurie, kaip ir aš, dėl vienokių ar kitokių priežasčių nebegyveno su tėvais. Žiūrėjau į kiekvieno iš jų veidą. Vienų akys buvo tuščios, kitų – pilnos nerimo, trečių – sumišimo. Net neįsivaizdavau, kad yra ir kitų nepageidaujamų vaikų, nes daugelį metų jaučiausi visiškai vienas. Iš pradžių elgiausi nedrąsiai, bet po kelių kitų vaikų klausimų atsivėriau.

– Kodėl tave čia atvežė? – klausė jie. – Kas tau nutiko?

Nuleidęs galvą atsakiau, kad *mama* manęs nemėgo, nes visada keldavau problemų. Man buvo gėda. Nenorėjau jiems atskleisti paslapties apie *motiną* ir mane. Tačiau nė vienam iš jų tai nebuvo svarbu, nes buvau tik dar vienas veidas minioje. Iš karto buvau priimtas. Mane užplūdo nauja vidinė jėga. Nuo tada tapau it laukinis. Bėgiojau po namus lyg kelnės degtų. Juokavau, juokiausi ir šaukiau iš džiaugsmo, išlaisvindamas tuos vienatvės ir tylos metus.

Buvau nevaldomas. Laksčiau po kambarius, šokinėjau ant visų namuose esančių čiužinių. Pašokdavau taip aukštai, kad mano galva kartas nuo karto atsitrenkdavo į lubas. Apsiramindavau tik kai imdavo svaigti galva. Man tai nerūpėjo. Kiti vaikai plojo drąsindami mane. Jų džiugesys buvo ne atšiaurus kaip kandžios replikos mano mokykloje, bet malonus ir pritiriamas.

Mano šėlsmas netikėtai baigėsi, kai svetainėje vos nenugrioviau lempos. Teta Merė staiga sugriebė mane už rankos. Jau ketino barti, tačiau pažvelgė į mane. Užsidengiau veidą, man ėmė drebėti keliai. Teta Merė buvo griežta pagyvenusi moteris ir taip lengvai nenusileidžianti, bet ji nerėkė, kaip jai buvo įprasta. Tą vakarą mano hiperaktyvumas subliuško kaip prakiuręs balionas. Teta Merė atleido rankas ir atsiklaupusi paklausė:

– Ką ji tau padarė?

– Atsiprašau, – sukuždėjau tyliai. Vis dar nebuvo tikras dėl tetos Merės ketinimų. Susigūžiau į apsauginę pozą. – Buvau blogas berniukas ir nusipelniau bausmės!

Vakare teta Merė paguldė mane į lovą. Pradėjau verkti ir paaiškinau jai, kad bijau, jog *motina* ateis ir išsiveš mane. Ji patikino, kad esu saugus ir liko su manimi, kol nusiraminau. Žiūrėjau į tamsias kedro lubas. Jos man priminė senąjį namelį Gernevielyje. Užmigau žinodamas, kad *motina*, laukianti mane pagrobtį, yra kažkur ten.

Likęs vienas sapne atsidūriau ilgo, tamsaus koridoriaus gale. Kitame gale pasirodė šešėlis. Figūra virto *motina*. Ji žygiavo manęs link. Kažkodėl stovėjau nejudėdamas. Negalėjau ir net nebandžiau pajudėti. Kuo labiau *motina* artėjo, tuo labiau ryškėjo jos raudonas neapykantos persmelktas veidas. *Motina* virš savęs laikė iškėlusi blizgantį peilį, pasiruošusi man smogti. Apsisukau ir nubėgau begaliniu koridoriumi. Iš visų jėgų skatau ieškodamas šviesos. Bėgau visą amžinybę. Koridorius vis sukosi, o aš ieškojau išėjimo. Ant kaklo jaučiau bjaurų *motinos* kvėpavimą ir girdėjau jos šaltą balsą, be paliovos šaukiantį, kad neištrūksiu ir ji niekada manęs nepaleis.

Staiga pabudau. Mano veidą ir krūtinę buvo išpylęs šaltas lipnus prakaitas. Nežinodamas, ar vis dar sapnuoju, užsidengiau veidą. Kai kvėpavimas ėmė lėtėti, karštligiškai apsidairiau. Vis dar buvau kedro kambaryje. Vis dar vilkėjau tetos Merės paskolintą pižamą. Apsičiupinėjau, ar neturiu kokių nors žaizdų. „Sapnas, – pasakiau sau. – Tai tik blogas sapnas.“ Bandžiau kontroliuoti kvėpavimą, bet negalėjau išmesti iš galvos to vaizdo. Mano galvoje aidėjo *motinos* žodžiai: „Aš niekada tavęs nepaleisiu. Niekada!“

Šokau iš lovos ir tamsoje apsilvilkau drabužius. Nuslinkau į lovos galą ir prispaudžiau kelius prie krūtinės. Užmigti nebe-

galėjau. Štai kur dabar gyveno *motina* – mano sapnuose. Jaučiausi išvežtas per klaidą ir žinojau, kad netrukus grįšiu pas ją. Tą ir kitą naktį visiems užmigus laikiausi įsikibęs į kelius, svyruodamas pirmyn ir atgal, niūniuodamas. Žiūrėjau pro langą ir klausiausi, kaip medžiai siūbuoja vakaro vėjyje. Sakiau sau, kad daugiau nebegrįšiu į tą košmarą.

Pirmą kartą mane aplankė apygardos Vaikų teisių apsaugos tarnybos agentūra, atsiuntusi angelą, vardu ponía Gold. Jos ilgi, blizgantys šviesūs plaukai ir skaistus veidas atitiko jos vardą.

– Labas, – tarė ji besišypsodama. – Aš esu tavo socialinė darbuotoja.

Taip prasidėjo ilgi ir užsitęsiantys seansai, per kuriuos turėjau aiškinti pačiam ne visai suprantamus dalykus. Pirmo mūsų seanso pradžioje aš susigūžiau tolimame sofos gale, o ponía Gold sėdėjo kitame. Man nežinant, ji lėtai artėjo prie manęs, kol atsidūrė pakankamai arti, kad galėtų paimti mane už rankos. Iš pradžių per daug bijojau, kad leisčiausi liečiamas. Nebuvau nusipelnęs jos gerumo. Tačiau ponía Gold laikė mano ranką, glostė delną patikindama – ji čia, kad man padėtų. Tą dieną ji išbuvo su manimi daugiau nei penkias valandas.

Kiti apsilankymai truko taip pat ilgai. Kartais iš baimės negalėjau kalbėti ir paskui sekdamas ilgos tylos akimirkos. Kitais kartais be jokios aiškos priežasties ir iš niekur pratrūkdavau ašaromis. Ponía Gold tai nerūpėjo. Ji tiesiog stipriai mane laikė ir lingavo, šnabždėdama man į ausį, kad viskas bus gerai. Kartais mes gulėdavome ant sofos galo, o aš kalbėdavau apie dalykus, kurie nebuvo susiję su bloga mano praeitimi. Tomis akimirkomis žaisdavau su ilgomis ponios Gold blizgančių plaukų sruogomis. Gulėdavau jai ant rankų ir į plaučius traukdavau jos gėlėtų perregimų plaukų aromatą. Netrukus pradėjau pasitikėti ponía Gold. Ji tapo mano geriausia drauge. Po pamokų, kai tik

pamatydavau jos automobilį, skuosdavau šaligatviu ir įsiverždavau į tetos Merės namus, nes žinojau, kad ponია Gold atvyko manęs aplankyti. Susitikimus visada baigdavome ilgu apsakabinimu. Tada ji ir patikindavo mane, kad nenusipelniau tokio elgesio su savimi ir nebuvau dėl to kaltas. Ponია Gold tai man sakė ne kartą, bet po ilgų metų smegenų plovimo savimi abejo-
jau. Tiek daug visko įvyko taip greitai. Kartą paklausiau ponios Gold, kam jai reikalinga visa ši informacija apie *motiną* ir mane. Mano siaubui, ji man pasakė, kad apygarda ketina ją panaudoti prieš mano *motiną*.

– Ne! – maldavau. – Ji niekada neturi sužinoti, kad aš jums viską papasakojau! Niekada!

Ponია Gold patikino, kad elgiuosi teisingai, bet likęs vienas su savo mintimis priėjau prie kitokios išvados. Kiek save atsimenu, visada turėjau problemų. Visada buvau už kažką baudžiamas. Kai tik tėvai susipykdavo, visada pasigirsdavo mano vardas. Ar tai tikrai buvo *motinos* kaltė? Galbūt aš nusipelniau visko, ką gavau per tuos metus. Aš iš tiesų meluodavau ir vogdavau maistą. Žinojau, kad *motina* ir *tėvas* kartu nebegyvena dėl mano kaltės. Ar apygarda pasodins *motiną* į kalėjimą? Kas tada nutiks mano broliams? Tą dieną, poniai Gold išėjus, vienas sėdėjau ant sofos. Į galvą lindo įvairūs klausimai. Jaučiau, kaip viduje viskas dreba. Dieve mano! Ką aš padariau?

Po kelių dienų, sekmadienio popietę, kai lauke mokiausi žaisti krepšinį, išgirdau seną pažįstamą *motinos* universalso garsą. Atrodė, širdis liovėsi plakusi. Užsimerkiau galvodamas, kad sapnuoju. Kai smegenys sureagavo, apsisukau, įbėgau į tetos Merės namus ir atsitrenkiau į ją.

– Tai... Tai mano... – mikčiojau aš.

– Taip, žinau, – švelniai tarė teta Merė, apkabinusi mane. – Tau viskas bus gerai.

– Ne! Jūs nesup... Ji mane išveš! Ji mane rado! – šaukiau.

Bandžiau išsivaduoti iš tetos Merės gniaužtų, kad galėčiau išbėgti į lauką ir susirasti saugią vietą pasislėpti.

Tetos Merės ranka nepajudėjo iš vietos.

– Nenorėjau tavęs nuliūdinti, – pasakė teta Merė. – Ji tik atvežė tau šiek tiek drabužių. Šį trečiadienį eisi į teismą, o tavo *mama* nori, kad gražiai atrodytum.

– Ne! – sušukau. – Ji nori mane pasiimti! Ji mane pasiims atgal!

– Nusiramink, Deividai! Aš būsiu šalia. O dabar nurimk, jaunuoli!

Teta Merė iš visų jėgų stengėsi mane nuraminti. Bet man vos akys neiššoko, kai pamačiau takeliu su dviem jos sūnumis ateinančią *motiną*.

Sėdėjų šalia tetos Merės. Jos pasisveikino ir aš kaip dresuotas šuo tapau savo senuoju „aš“ – vaiku, kurio nelaiko žmogumi. Per akimirką iš guvaus berniuko tapau nematomu *motinos* namų vergu.

Motina net nepažvelgė į mane. Ji pasisuko į tetą Merę.

– Taigi, pasakykite man, kaip jaučiasi *berniukas*?

Pažvelgiau į tetos Merės veidą. Ji atrodė priblokšta. Akimirką jos akys žybtelėjo.

– Deividas? Ačiū, Deividui viskas gerai. Jis čia, kaip matote, – atsakė teta Merė ir šiek tiek stipriau mane apkabino.

– Taip, – sausu balsu tarė *motina*, – matau. – Pajutau, kaip mane degina *motinos* neapykanta. – O kaip jis sutaria su kitais vaikais?

Teta Merė palenkė galvą į šoną.

– Visai gerai. Deividas labai mandagus ir labai padeda namuose. Jis visada nori padėti, – atsakė ji, žinodama, kad *motina* neketina kalbėtis su manimi tiesiogiai.

– Na... Turėtumėte būti atsargi, – perspėjo *motina*. – Jis bandė sužeisti kitus vaikus. Jis blogai sutaria su kitais. *Berniukas* smurtauja. Jam reikia ypatingo dėmesio, drausmės ir tik aš žinau, kaip ją įskiepyti. Jūs nepažįstate *berniuko*.

Pajutau, kad tetos Merės rankos raumenys įsitempė kaip būgnas. Ji pasilenkė į priekį ir nusišypsojo *motinai* tokia šypsena, lyg norėtų jai trinkelti.

– Deividas – puikus jaunuolis. Jis gali būti šiek tiek padūkės... Bet to reikia tikėtis, turint omenyje, ką Deividas patyrė!

Staiga supratau, kas vyksta. *Motina* bandė kontroliuoti tetą Merę ir pralaimėjo. Mano pečiai pasviro į priekį ir nudelbęs akis į kilimą stovėjau prieš *motiną* kaip bailsus šunytis. Tačiau vidumi gaudžiau kiekvieną žodį, fiksavau kiekvieną frazę, kiekvieną skiemenį. „Pagaliau, – tariau sau. – kažkas pagaliau pastatė *motiną* į vietą. Valio!“

Kuo labiau keitėsi tetos Merės tonas kalbant su *motina*, tuo labiau švytėjo mano veidas. Mėgavausi tuo. Lėtai pakėliau galvą. Pažvelgiau tiesiai *motinai* į akis. Viduje nusišypsojau. „Na, argi ne puiku. Pats laikas“, – tariau sau.

Man klausantis galva sukiojosi iš kairės į dešinę, lyg žiūrėčiau teniso varžybas. Teta Merė vėl bandė priversti *motiną* pripažinti mano egzistavimą. Aš linktelėjau galva *motinai*, nes atvirai pri-tariau tetai Merei.

Ėmiau labai pasitikėti savimi. „Aš esu kažkas. Aš esu žmogus“, – tariau sau. Pajutau, kaip kūnas atsipalaidavo. Baimės nebejaučiau. Viskas klostėsi gerai iki pat tos akimirkos, kol virtuvėje suskambo telefonas. Pasukau galvą dešinėn. Skaičia-vau skambučius laukdamas, kad skambinantysis padės ragelį. Po dvylikto skambučio įsitempia. Teta Merė pasisuko link virtuvės. Suėmiau ją už rankos. „Nagi, – pasakiau sau. – Nieko nėra namie. Tiesiog padėkite ragelį.“ Bet telefonas skambėjo

šešiolika, septyniolika, aštuoniolika kartų. „Tiesiog padėkite ragelį! Tiesiog padėkite ragelį!“ Jaučiau, kaip teta Merė pasilenkė atsikeldama. Aš ranka liečiau ją, bandydamas priversti pasilikti. Kai ji atsistojo, nusekiau jai iš paskos. Savo dešine suspaudžiau jos kairę. Ji sustojo ir po vieną pirštą atplėšė mano ranką.

– Būk geras, Deividai. Tai tik telefonas. Dėl Dievo meilės, nebūk nemandagus. O dabar grįžk.

Stovėjau nejudėdamas. Akimirksniui išmeigiau žvilgsnį į tetos Merės akis. Ji suprato. Linktelėjo.

– Gera, – tyliai tarė ji. – Gali eiti su manimi.

Su palengvėjimu atsikvėpiau sekdamas paskui ją į virtuvę. Staiga pajutau, kaip kairę mano ranką kažkas patraukė. Vos nenukritau. Šiaip ne taip atgavau pusiausvyrą. Užsimerkiau ir prikandau lūpą. Mano kojos ėmė drebėti. Visiškai šalia manęs sėdėjo *motina*. Virpėjau girdėdamas jos sunkų, duslų kvėpavimą. *Motinos* veidas buvo tamsiai raudonas. Iš už akinių mačiau, kad jos akys dega. Bandžiau ieškoti savo gelbėtojos, bet teta Merė jau buvo pasukusi į virtuvę.

Žvelgiau į kilimą ir norėjau, kad ji išnyktų. *Motina* stipriau suspaudė mano ranką.

– Pažiūrėk į mane! – sušnypštė ji. Aš sustingau. Norėjau sušukti, bet praradau balsą. Jos piktos akys įsmigo į manąsias. Užsimerkiau pajutęs, kaip *motinos* galva artėja prie mano veido. Monotoniškas *motinos* balsas tapo piktas.

– Įžūlus mažas niekšelis! Išgaravo drąsa? Ar ne? Kas nutiko? Ar teta Merė tave paliko? – tarė ji sarkastišku verkšlenančiu balsu. Tada *motina* prisitraukė mane taip arti savęs, kad užuodžiau jos kvapą ir jaučiau seilių lašelius ant veido. *Motinos* balsas tapo šaltas.

– Ar žinai, ką, po velnių, padarei? Ar žinai?! Ar nutuoki, ko jie manęs klausinėjo? Ar supranti, kokią gėdą užtraukei šiai šei-